

Aşkın Dilimde Bir Nağme...

Songül KORKMAZ

Y

ağmurlu bir sarı sonbaharda daha kalemimi elime almış olmanın verdiği dinginlikle yazacağım yazının geç kalmışlığını düşünüyorum. Bu hatırıma geldikçe de içten içe tüm türkülere karşı mahcup oluyorum. Nasıl diyorum bunca güzel türkü yazılmışken ben onlara iki satır yazı yazmam. Ve başlıyorum dilimde mırıldandıklarımın kalbime zuhur edişini kalemime dökmeye. Ne yazsam da işin ucundan tutsam diye düşünürken Mihriban bana yardımcı oluyor. Aşkın en büyük timsali saydığım bu türküyü dinlerken şimdi olduğu gibi tüm kadınlık duygularıyla fesatlanıyorum. Mihriban'ın türküye eş olmuş adını, belki de hiçbir zaman karşılaşamayacağım aşkını kıskanıyorum.

Hep taze tuttuğum bu yürek fesatlanmalarım türkü üzerine uzun uzun düşünmemi ve her satırda yeni bir aşkın hikayesine kapı açmamı sağlıyor. Farklı hislenmelerle kafamda yazdığım hikayelerimin hepsinde de sarı saçlı Mihriban'ı Karakoç'a bağışlıyor ve kavuşturuyorum onları. Hem ayrılıktan zor belleme ölümü diyen üstadta bu ayrılığı yaşatmak da bana yakışmaz. Kavuşsunlar diyorum, türkülerde yaşayan aşk gerçek olsun.

Yar deyince kalem elden düşüyor dese de Üstad en güzel şekilde kaleme almış ya aşkını; onu da yaşasa yüzüne söylemek isterdim.

Anadolu'nun her köşesinde ayrı bir hikayesi olan türkülerden sadece biridir Mihriban. Nice aşklar, ayrılıklar, gurbet sancıları, ölüm acıları hepsi de dillerde nağme olmuş. Bazen güldürüyor bu türküler bizi, bazen de oturtup bir camın kenarına uzun uzun düşündürüyor. Ama şu bir gerçek ki kimse artık türkü dinlemiyor. Otobüste rezil olmak için -yaşıtlarından farklı olmaya korkan- kısık sesle dinleyen gençler, dinleyenleri "kroluk"la yargılayanlar, türküleri anlamayıp ucuz şarkılarda binbir mana bulanlar... Bunların hepsi de açık bir müze olan Anadolu'nun bağrında vuku bulmuş türkülerimizi unutturuyor. Belki de Mihriban en şanslı ki bunlardan en azından yorumlanıyor. Ya sadece kırık bir sazın akordunda duvara asılıp geçmişe gömülenler?

Ben yine Mihriban'ı alayım dilime. Şunu belirtmek istiyorum ki yine de ben ne zaman bu türküyü dinlesem "lambada titreyen alev üşüyor" dedi mi durup şöyle bir bakıyor ve Karakoç'un aşka çizdiği hududu bu mısralarda uzun uzun hissediyorum. O nasıl bir ifadedir ki bana kalem bırakıyor ve kafamı ellerimin arasını alıp gözlerimi kapatarak sadece bunu düşünüyorum. Gerçekten de alev üşür mü, insan bu kadar çok sever mi? Aşk diyorum bir adamın yüreğini bu kadar titretir mi?

Nasıl bağlanmış ki bülbül gülüne bu mısraları dökmüş aşkının avuçlarına. Ben de koca sevdalı bu adamın mangal yüreğine -belki ferahlar diyecennette kavuşun deyip kendimce kar koyuyorum.

Ben şunu da biliyorum ki bu adam sevdiği bilinmesin, aşkına hanel gelmesin diye türkülerde bile gizlemiş onu. Belki de kimseyle paylaşmak istememiş, bilinmez. Ama tek bildiğim Mihriban adını kendi vermiş. Başka isimle sevdiği yarine ailesinden sonra en güzel adı vermiş.

Demiyorlar mı ki aşk deyince ötesini arama. Ben de bu aşkın hikayesinin peşine düştüm, Üstadı andım da Musa Eroğlu'nu unuttum. Elbette ki onun da adı geçmeli bu şarkının anıldığı yerlerde. Zira bir aşkı yazmak kadar onu yorumlamak, dillere düşürmek, sorumluluğunu almak da eminim hiç de kolay değildir.

Ben hala yazılacak, hatta yazılması gereken nice mısra olduğunu bilsem de belki de kendi içinde başka yaşatan vardır Mihriban'ı deyip daha fazla kimsenin sınırlarına girmek, belki de yönlendirmek istemiyorum. Çünkü Karakoç'un da deyişle her nesnenin bir bitimi var ama...